

З ВІТНО-ВІЕОРНІ збо-
ри в артілі ім. Карла
Маркса підходили до кін-
ця. За звільнення з посади
колишнього голови тільки
що проголосували, а за
столом президії вже сідів
кандидат на його місце.
Його рекомендували керів-
ники району. Колгоспники
знали цю людину і не мо-
гли сказати про неї нічого
поганого. Та все ж, коли
голова залитав: «Інших
пропозицій немає!» — сло-
во взяла Ольга Зодорожна:
— Хай головою буде наш
доктор Бабій...

Колгоспниця не встигла
закінчити фразу, зал здриг-
нув від оплесків. А Ольга
Зодорожна продовжувала:

— Він добре лікує нас,
хай виликус і наш колгосп.
Петро Степанович зможе.

Тільки одному Петру Сте-
пановичу Бабію відома вся
глибина пережитих ним по-
чуттів. Ті хвилини, безсум-
нівно, були найщасливіші і
в той же час дуже тривож-
ні. Щасливі тому, що так
несподівано бурхливо від-
крились йому любові людей,
їхне довір'я, готовність від-
дати в його руки благопо-
луччя дому, сім'ї, майбут-
нє колгоспу. Але є й інша
сторона справи. Ось скаже
він зараз «так», а вже зав-
тра раптом виявиться, не-
здатним оправдати довір'я
цих людей. Адже він тіль-
ки лікар! А в колгоспі 800
дворів, тисячі гектарів зем-
лі. Чи вистачить сил, жит-
тєвого досвіду, щоб допо-
могти колгоспникам навес-
ти порядок у своєму вели-
кому господарстві, міцно
поставити його на ноги.

Так міркував розум, а
серце вже сказало своє
«так». Лікар Петро Степа-
нович Бабій став головою
правління колгоспу імені
Карла Маркса.

Приїзав він в село Гвар-
дійське в 1961 році після
закінчення Вінницького
медінституту.

Наводячи порядок у сво-
єму диспансері, запрова-
джуючи найсучасніші мето-

ГОЛОВА КОЛГОСПУ-ЛІКАР

ди лікування хворих, він
розгорнув велику роботу
по профілактиці туберку-
льозу. За півтора—два мі-
сяці астиг побувати майже
в усіх сім'ях не тільки се-
ла Гвардійського, але й до-
воколишніх хуторів. Його че-
сто бачили в полі, на фер-
мах. З дивною наполегли-
вістю він вичає умови пра-
ці й побуту людей. Дома-
гався переводу заворілля
на інші, легші роботи, при-
щеплював навички особистої
гігієни і робив багато ін-
шого. Але головна його пе-
ремога не в цьому. Він до-
поміг людям усвідомити
важливість профілактичної
діяльності колективу дис-
пансера.

Росла популярність фі-
зіатра Бабія. Всі бачили
його вміння знаходити
спільну мову з людьми. Зу-
стріне в полі людину — не
проїде мимо, зулунить ма-
шинку, познайомиться. Як-
що побачить незнайомого,
розпитає про роботу, про
сім'ю, в якому будинку і
як живе...

П. С. Бабій стоїть на об-
ліку в парторганізації кол-
госпу і, як пропандист,
веде велику роботу на фер-
мах і в бригадах. Він ніко-
ли не ухиляється від обго-
ворення найгостріших пи-
тань життя колгоспу й кол-
госпників. Можна було б
навести ще не один приклад,
коли після бесіди в бригаді
чи на фермі лікар їхав до
правління колгоспу, щоб
негайно обговорити й вирі-
шити підказані колгоспни-
ками питання. То він вмгає
негайно перекрити дах
на хорівнику, то змінити
організацію праці в брига-
ді, то звільнити з важливої
посади п'яницю. І немож-
ливо від доктора відмах-
нутись.

— Чим легше й приємні-

ше людям працювати, тим
більше вони принесуть ко-
ристі Батьківщині, тим кра-
ще житимуть, а в кінцево-
му рахунку менше хворі-
тимуть.

Ці слова — девіз Петра
Степановича. В них повне-
нення сміливого вторгнення
в долі людей, в господар-
ське життя колгоспу. Так
він розуміє свій обов'язок
лікаря. Виконуючи його,
Петро Степанович заслужив
загалом й безмежне до-
вір'я людей. Нещодавно
підведені орієнтовні під-
сумки першого сільсько-
господарського року, про-
житого під керівництвом
нового голови. Більше, ніж
в будь-якій минулій рік,
колгоспники одержують
хліба, грошей, цукру. Ар-
тіль Гвардійського вихо-
дить в передові.

Багато змінилося в кол-
госпі за останні місяці: збу-
довано саннарик на 500
голів, кормоцех за остан-
нім словом сільськогос-
подарської техніки, своя елек-
трянція, вирито два ве-
ликих озера для розведен-
ня риби.

Авторитет нового голови
колгоспу і повага до нього
незвичайні. При підтримці
парторганізації він повів
рішучу боротьбу за збіль-
шення колгоспного добра.
Було організовано суворий
громадський контроль. За-
кликав Петро Степанович
колгоспників менше курити,
не зловживати спирт-
ним... І це дає свої на-
слідки.

П. С. Бабій як і раніше
залишився лікарем. З 5
до 7 години — роздача на-
рядів, розподілення в кол-
госпі робіт. З 8 до 10 Пе-
тро Степанович — в стаціо-
нарі диспансера: п'ятихви-
линна, обхід хворих, при-
значення, процедури. Го-

лозини лікарем диспансера
обласний здоров'їлля про-
значив його дружину На-
талію Петрівну, а сам він
веде дві палати хворих. З
10 години до 7 вечора — в
полі, в бригадах, на фер-
мах. Вечері знає в ста-
ціонарі: перевірка знань,
назначення призначення
процедур, бесіди з хворими.

— Добре наш доктор лі-
кує і колгосп, і нас, — ро-
діють колгоспники.

В. ТРУБІН,
спеціальний кореспондент
«Медицинської газети»,
с. Гвардійське,
Хмельницька область.

Сільська фельдшерка

Білосніжий халат
Опівки стам дівоної.
Скільки ласки й тепла
Випромінюють очі!
Тобі втомі не чужо —
В юнім серці турбота.
Знаю: фельдшером буди
Теж після роботи.
День чи ніч — все одно...
Хай несе хуртовина,
Хтось постукає в вікно —
Ти на поклик той змиш.
Деся там хворий чека,
Треба поруч з ним бути,
Щоб здоров'я йому
Для життя повернути.
В трудівничі ряди,
Що хліба множать румя,
Повернеш його ти,
Моя фельдшерко жва.
У мезпункті в селі
Я тебе зустрічаю,
Люди — дяку тобі,
А я — вісню складаю.

Василь ГНАТЮК,
студент 3-го курсу

Редактор
І. ОСТАПЕНКО.